

Приборкувач бліців Дмитро Стрільчук – про автогол на перших хвиликах, медичні питання від режисерів та багаторічний досвід простого народу.

- Як гра лося у складі збірної? Встигли знайти спільну мову?

- Почувався за столом досить комфортно, нічого зі сторони не заважало, не дошкуляло чи відволікало. Інші гравці досить легкі та відкриті в спілкуванні, тож труднощів не було та і не могло бути. Але, як потім з'ясувалося, чули за столом одне одного досить погано.

- Пан Свердлов, мабуть, не розуміє української. Труднощів не було?

- Натякаєте, що мало місце пригнічування російськомовних? Та ні, Павло українську чудово розуміє. Ми навіть в переддень гри розважалися так: Павло говорить білоруською, а я українською. І що ви думаєте? Обійшлося без конфузів і пригод. Крім того, коли йшла хвилика обговорення, я намагався говорити російською, щоб була чого не сталось.

- Як правило, знавцям важко грати після великої перерви, але, здається, це не ваш випадок. Накопичували сили?

- Так, перерва справді видалась тривалою, навіть не очікував, що знову гратиму. Та коли гра розпочалася, було таке відчуття, ніби попередні ігри були вчора.

- Вже пробачили панові ведучому питання про наркоз?

- А я й не ображався. Ведучий же ні в чому не винен. Саме питання таке. Чи так скажи, чи інакше – суть одна. Та й до гри я готувався: про пана ведучого на сайті все перечитав. Ось тут, якщо що: <http://www.tv-igra.com.ua/about>.

- А загалом питання про медицину у «Що? Де? Коли?» для вас як для лікаря – добро чи зло?

- Я б не сказав, що таких запитань багато, тому чіткої сформованої думки нема. З одного боку – це добре, я можу щось просто пригадати, знати, краще розумію реалії, про які йдеться, а з другого – якщо бовкнути дурницю зі своєї спеціальності, то потім викладачі ногами являються у сні, показують пальцем і сміються.

- За яке питання найбільше прикро?

- За марку, бо це питання просте, а ми його профукали. Це як автогол на перших хвиликах матчу, як прогавлена фігура в дебюті чи переломлена лижа на старті: крім фактичної шкоди, ще й психологічно надломлює.

- Яке питання сподобалось найбільше?

- Про мішки з природним газом – за те, що в запитанні використано багаторічний досвід простого народу, його кмітливість та вміння вирішувати складні завдання.

- Самі не мали бажання залишитися на вирішальний раунд?

- Вже й не пригадаю. Я був готовий до цього, але щоб аж дуже хотів – навряд.

- Що відчували, стоячи у залі, коли пан Свердлов обмірковував питання про сльози?

- В голові кружляли події останніх хвилин. Бив себе невидимою рукою в потилицю за снадійне, сподівався, що Павло здогадається і врятує гру. Над самим запитанням майже не думав: якимось чином до того було. Більше того, і шансів відповісти на нього не мав. Тут, мабуть, автор статті, по якій написане питання, щось від себе понавигадував. Сльози мають сталий склад: вода, лізоцим, йони. Йонів під мікроскопом не видно. Бачимо лише білок. Ну не дозволяє мені диплом повірити в достовірність фактів цього запитання. Та й сам автор запитання (якщо не помиляюся, ним був режисер) не вельми володів фактажем, тому і написав запитання по, ймовірно, вигаданій інформації. Краще б він про кіно чи театр питання прислав.

- Як гадаєте, чого не вистачило команді для перемоги? Що треба виправити до наступної гри?

- Ми помилялися дуже багато. Все почалося геть комічно на запитанні про марку. Пан Шевченко кинув на стіл версію «марка», але злий жарт зіграла омонімія, і йому хтось відказав: «Там не марки, а франки». Потім невибір чи невдале питання про картярів на роботі. Досі не розумію, чому не пожежники. Невибір наркозу, недокручене запитання про плащ і стріли. Ми програли гру на тих запитаннях, а не на сльозах від цибулі. Може, з часом і досвідом це мине, а може, ми безталанні...